

Ben Ankara'da bir gecekondu mahallesinde büyüdüm ve baktığın zaman aslında birçok tabunun olduğu bir mahalleydi. Aslında çocukken bunun çok farkında olmuyorsun ama aslında yani benim, üç abim var ve daha çok böyle her zaman erkeklerle daha yakın olmuşundur bu anlamda. Oyunlar olsun, hani böyle daha çok mesela genelde kızlarda böyle barbi bebeklerle oynama da, işte ne bileyim evcilik oynama şeyleri yerine ben böyle daha çok işte hani futbolculara, ne bileyim işte erkeklerle oynayabileceğim oyunlar diyeyim. Ve aslında bu bir bakımdan bizimkiler yani ailem tarafından annem ve babam biraz tepki çeken bir olaydı. Sonrasında bunu biraz düzeltmeye çalıştılar mı diyeyim artık ne diyeyim ya da işlemeye çalıştılar diyeyim. Her anlamda aslında bu böyleydi. Oyun olsun, kıyafet olsun ya da ne bileyim işte hani bir elbise giydiğimde aslında bana giydirmek istemezlerdi. Çünkü böyle çok hareketli olduğum için ve sürekli böyle erkeklerle falan oynadığım için hani ayıptır, sen işte çok rahat hareket ediyorsun falan gibisinden konuşuyorlardı. Aslında aile yapısı olarak hiç öyle yani muhafazakâr ya da baskıcı bir aileye sahip değilim ama o anlamda bile hani kendi halimde bile bunu görebiliyordum. Onun dışından yani aslında bulunduğum yerde; hepimiz birbirimizi tanıdığımız için çok da aslında sorun olmuyordu ama yine de ona rağmen işte böyle, şunu da yapmasan, bunu da yapmasan, işte sen kızsın gibisinden laflar çok oluyordu. Ben de yani o zamanlar en azından bunu çok fazla anlayamıyordum açıkçası.

Hani kızsam ne olmuş gibisinden konuşuyordum. Öyle o şekilde yani. Doğal olarak çocukluğum bu şekilde geçti. Aslında (gülüyor) klasik bir yani normal böyle dizilerde falan görüldüğü gibi mahalle aslında. Bol dedikodunun olduğu ya da işte böyle biraz taşra bir yeri aslında. Hani şu anki düşüncemle baktığımda çok fazla bir şey beklemem gerektiğini aslında düşünüyorum. Çünkü hepsi zamanında belirli böyle taşra demek istemiyorum ama hani nasıl desem? İşte merkezde değil de daha çok böyle köyden gelmiş insanlardı ve aslında onları da kendince haklı buluyordum. Şu an için haklı buluyorum. Tabii o zaman böyle bir düşüncem yoktu ama hani bir şekilde öğretilmiş şeyleri bize de öğretmeye çalıştıkları için çok da hani şu an çok görmüyorum açıkçası. Sadece işte belirli, bilindik roller vardı. İşte ne bileyim? Baba işte..gider çalışır. Anne işte, evdeki işleri halleder falan. Ve çocuklardan da genel olarak bunu bekliyorlardı. O yüzden çok şey değildi yani benim için.

Benim babam belediyeden emekliydi ama emekli olmasına rağmen yine de çalışıyordu. Çeşitli yerlerde çalıştı. Bu..tiyatro oyuncularını getirip götürün..şoförlük yaptı. Yine sağlık bakanlığında falan çalıştı. Annem de ev hanımıydı. Ailemle aslında yani arkadaş gibi olduğumu düşünüyorum. Yani babamla veya annemle öyle aramızda büyük bir tabu ya da baskı anlamında hiçbir şey yoktu. Yani ben bunu yapmak istiyorum dediğimde belki bazı şeylerde biraz sorun çıkardı ama sonunda yine benim dediğim olurdu. Bir şekilde anlarlardı ya da ne bileyim yani o anlamda hiç incinmedim

ama sadece dediğim gibi onların öğrenmiş olduğu şeyleri bir şekilde bize öğretmeye çalıştıkları için belki orada bir baskı oluyordu. Ama bu, gözlemlediğim kadarıyla diğer ailelere göre çok fazla bir şey değildi açıkçası. Hani yine diğerlerine göre ilişkilerimiz gayet iyiydi. Hani bir sıkıntı olduğunda da, bir sorun ya da sorunum olduğunda çok rahat bir şekilde paylaşabiliyordum en azından. Biz dört kardeşiz. Üç abim ve ben varım. Aslında ben tabii onlardan çok, çok, çok, çok sonra dünyaya geldim. Yani onların arasında bir yaş var, ben en küçük abimden 14 yaş küçüğüm. O yüzden ilişki anlamında çok böyle bir yaşanmışlığımız yok açıkçası. Zaten hepsi uzaktaydı. Çok az bir kısmında birlikteydik. O zaman çok küçük olduğum için de çok böyle hatırlayabildiğim anılarım yok. Çocukluk için söylüyorum bunu.

Öyle zaten bir ağabeyim Almanya'daydı. İstanbul'da bir abim var, biri Ankara'daydı. Yani çocukluk için olumlu..zaten sürekli oyunlarla geçti ama böyle lise çağlarımda filan aslında birbirimize sürekli gidip gelebildiğimiz zamanlar biraz tabii azaldı. Yani aslında biraz daha mesafeli bir hal aldı. Çünkü, yani belli bir, -yani lise için söylüyorum en azından- böyle birbirimize gidip gelmek, hele ki eğer arkadaşımın bir erkek kardeşi varsa çok sıkıntı oluyordu aslında. Ama onun dışında ya da lisedeyken yine ben işte yine erkeklerle, erkek arkadaşlarımla oynamak istediğim zaman hani bu çok da kabul gören bir durum olmuyordu açıkçası. Hani böyle biraz tepkiyle karşılanıyordu ama tabii ki de bu tepki, direkt hani bana verilmiş bir tepki değildi. Hani daha çok böyle arkadan konuşma ya da işte hani sonradan duyma ve onun için de değil de sonradan bak böyle böyle söylüyorlar, hareketlerine dikkat et gibisinden durumdu.

O yüzden kesinlikle okumak istemediğim bir okulda okudum ve bu da aslında yine ailemle alakalı bir sıkıntıydı. Çünkü burası yakın, işte burada senin kuzenlerin var, sana sahip çıkarlar dedikleri için mecburen aslında o okula gitmek zorunda kaldım. Ama baktığın zaman -yani bunu sahip çıkma olayı olarak söylüyorum- ben genellikle onlara böyle bir sahip çıkma (gülüyor) eğilimindeydim sürekli. Yani bunun aslında şu an hayatıma büyük bir olumsuz yönde etkilediğini düşünüyorum. Çünkü yine bulunduğum mahallenin bir lisesine gittim ben ve çevre de doğal olarak o şekildeydi. Kendimi hiçbir anlamda geliştirdiğimi düşünmüyorum o anlamda. Hatta beni körelttiğini bile düşünüyorum. Belki yani şu an düşündüğüm zaman belki çok daha iyi bir yerde ya da ne bileyim, hem düşünce anlamında hem hayat anlamında çok iyi bir yerde olabileceğimi düşünüyorum. Ama şu an tabii ki de yine aslında oraya göre kendimi geliştirdiğimi düşünüyorum ama bilmiyorum yani. Bu şekilde olmayabilirdi. Ama lise hayatım çok sıkıntılıydı çünkü aslında klasik lise şeyiydi hani işte. Sürekli kavgalılar, işte ne bileyim, bir üstün gelme durumları falan vardı. Onun dışında yani o zamanlarımda, dönemlerimde böyle hani artık ben hani istediğim gibi.. ya bu giyinme muhabbeti vardı bir ara pantolon etek filan hani orada biraz sıkıntılar çıkmıştı. Çok

kısa bir etek..bir şeyim (gülüyor) muhabbeti vardı ama yani o şekilde giymek istediğim için hani dikkat çekmek için falan değildi. Ama hani bundan hocalarımın bile dersin içinde çok rencide edici şeyleri, şeyleri oldu bana, sözleri. Hani durup dururken işte eteğin..bir etek katlama muhabbeti oluyor genelde hani. "Eteğini katlanmışsın, niye bu kadar kısa" gibisinden laflar vardı. Ya bunu bilmiyorum, mahallede yani mahallemizde herhangi bir kişinin söylemesi bana çok etki etmezdi belki ama lisedeki bir hocamdan bana böyle bir tepki gelmesi herkesin içinde aslında biraz rencide edecek bir durum oluyor ki sadece bununla ilgili de değil. Aslında kimliğimle ilgili de çok sıkıntılarım oldu. Sırf işte Alevi olduğum için işte tarih hocamın bana "Sen Alevi misin?" gibisinden muhabbetlerin olması..çok sıkıntılı şeyler oldu aslında. Hani o sırada bunları gerçekten anlayamıyorsun. Bunların bu kadar önemli olduğunu, dediğim gibi hani bulunduğum mahalleden ya da ne bileyim kendimi geliştirmem ile ilgili bir durumdu belki. Hani çok farkında değildim olayların ama şu an düşündüğümde aslında tam böyle de hiç kimseyi ilgilendirmeyen şeylerde herkesin böyle sanki bir söz hakkı varmış gibi davranması da böyle bir tavır takınması çok rahatsız edici. Aslında bunlar yani çok öyle..lisemde unutamadığım çok şeyim yok aslında. Dediğim gibi çok zaten sevdiğim bir okul değildi. Sadece birkaç arkadaşım vardı ve kendi çevremde takıldığım insanlardı. Onun dışında çok yok öyle yani. Klasik lise. Ve genelde okulda belli bir grubumuz vardı. Yani böyle dört, beş kişiydik biz. Genelde hep onlarla vakit geçiriyorduk. Zaten aynı sınıftaydık. Okul, okulun dışında da yine görüşüyorduk, birbirimize gidip geliyorduk.

Öyle o zaman da yine erkek arkadaşlarım vardı ve yine de bu benim için sorun olmuyordu. Yani arkadaşlarım çok rahat eve gidip gelebiliyorlardı ve ben bunu hiçbir şekilde takmıyordum. Yani bilmiyorum belki çevreden birçok kişi bununla işte en azından sonradan ailemin kulağına gelecek şekilde bir tepki ya da bir konuşma geçmiştir ama çok takıldığım mevzular değildi. Sonuç olarak yanlış olmuş bir şey yapmıyorsun yani.

Liseden sonra üniversite hazırlanma sürecim oldu. Aslında o dönemde böyle biraz şekillenmeye başladım. Hani daha doğrusu kendi hayatımda biraz kendimi geliştirmeye başladığımı düşünüyorum. Çünkü çok yani kendi artık o mahalleden çıkıp, böyle biraz daha hani farklı insanlarla tanıştığımda aslında farklı fikirlerle de karşılaşmış oluyorsun ve biraz bu anlamda bir aydınlanma yaşadığımı söyleyebilirim. Dershaneye gittim ve dershanede de aslında hani dediğim gibi o anlamda çok iyi arkadaşlıklar edindim. Ama benim asıl aydınlanma şeyim üniversitedeydi kesinlikle (gülüyor). Yani üniversiteye ilk başladığımda çok şaşırımtım ilk gittiğimde yani çok farklı çevrelerden çok da aslında çok farklı hayatlar görüyorsun baktığın zaman. Gördüğüm insandan ziyade çok farklı hayatları. Hani ve illaki sadece bir merhabalaştığın bir insanın bile bence varsa da senin hayatında çok büyük bir katkısının olduğunu düşünüyorum. Çünkü biraz

gözlemlediğim zaman hem kendi davranışlarım ve çevreye olan davranışlarımda aslında bir yerde evet böyle olmalı dediğini aslında hani kendin de şey yapıyorsun, görüyorsun. Yani o anlamda kesinlikle üniversite benim için (gülüyor) bir aydınlanma, yeni bir devir.

Üniversitedeki arkadaşlarım çok çok başkaydı. Aslında orada yani normal şartlarda çok küçüklüğümde gelen şeylerde, hani yapamazsın dediğin şeyleri de aslında yapabileceğini görüyorsun. Ya da ne bileyim yani mesela ben ilk aile olmadan bir şehir dışına çıkma maceram üniversitedeydi ve aslında hani böyle kişinin kendine bir özgüven kattığını da düşünüyorum. Yani tabii ki de hani böyle biraz kaygılar filan oluyor ama ya yine de hani yapamazsın, edemezsin gibi şeyleri aslında nasıl yapabileceğini, sadece bunun bir başkasının yapamazsın lafından ibaret olduğunu görüyorsun baktığında. Ya da işte ne bileyim, onu giyemezsin gibi ama giyebiliyorsun yani görüyorsun orada giyebilen bir insan var. Demek ki giyinebiliyor ya da ne bileyim, söylenebiliyor, davranılabiliyor baktığın zaman. O yüzden üniversitedeki arkadaşlarım da yani benim için şu an çok kıymetli (gülüyor). Aslında okuduğum bölümün de aslında kendimi geliştirdiğim, geliştirmemde katkısı olduğunu düşünüyorum. Çünkü genel anlamda böyle büyük, yani büyürken yani nasıl, nasıl söyleyeceğimi bilemedim şu an bunu. Yani böyle bir dinle ya da ne bileyim işte böyle gelenek, görenekle işte örf, adetle büyütüldüğüm aslında bir dönem var ve ben arkeolojide aslında bunun sadece işte hani çok eskiden beri böyle olduğunu ve aslında çok fazla bir önem teşkil etmediğini gördüm yani. Çünkü bir baktığın zaman her şeyin aslında bir yansıması var, bunu görüyorsun baktığın zaman ve dönemseller olarak baktığımda kadın üzerinden örnek verecek olursam çok eski zamanlarda mesela kadın aslına bakarsan çok kutsal olduğunu görüyorsun ya da ne bileyim işte kadınların giyim tarzını ya da işte kadınların çok eski zamanlarda ticaret yapabildiğini, birçok, birçok daha şey görebiliyorsun ama şimdi bu şey döneme baktığın zaman aslında bu insanlarla şekillenen bir şey. Yani çok yani yapamazsın denilen ya da edemezsin denilen şeylerin aslında çok eskiden beri yapılabildiği, sadece işte dediğim gibi coğrafya veya insanlarla birlikte şekillendiğini görüyorsun. O yüzden bir yerde kendi rolünü mü diyeyim? Bi şey yani rolünü oluşturuyorsun baktığın zaman ve benim doğrum bu diyorsun yani.

Şu an çalışmıyorum. Zaten bölüm..bölümüm çok sıkıntılı bir bölüm olduğu için bunu bekliyordum ama çok farklı alanlarda böyle biraz iş başvurusu falan yaptım fakat orada baktığın zaman böyle saçma sapan istekler, özellikler olduğu için çok böyle umutlu olamıyorsun. Çünkü daha geçenlerde bir arkadaşım bana bir iş ilanını attığında hani böyle sanki bir hani iş yapacak bir eleman değil de ne bileyim işte böyle özellikle bu işte çalışacak bir kadın aradıklarında bakımlı olsun, şöyle olsun, böyle olsun ya daha çok işten ziyade, kişinin kendisiyle ilgili şeyler olduğu için hani böyle şey sanki bir nasıl desem? Bir güzellik yarışmasından seçiliyorsun gibisinden bir anlayış olduğu için

şu an çok saçma geliyor açıkçası. Yani yaptığım işte değil de giydiğin kıyafetle, yaptığın makyajla biraz öne çıkartıyorlar seni. O yüzden şu an KPSS'ye çalışıyorum ama yine de çok mutlu değilim (gülüyor). Çok gergin hissediyorum. Aslında yani ben..bir çalışma sürecim oldu. Çalıştım ben. Bileklik hem satıyorduk hem yapıyorduk. Aslında çok zor bir yerde. Çünkü her kesimden insanların geldiği bir yer olduğu için hani uğraştığım insanlar da işte böyle hani zorluk derecesi değişiyordu açıkçası. Ben aslında ilk işe başladığımda çok..evden büyük bir tepki topladım o anlamda. Yani senin paraya ihtiyacın yok ki! Neden çalışıyorsun gibisinden bir tepkiyle karşılaştım ama orada asıl olan yani paradan ziyade kendi özgüvenim ve orada çalıştığım zaman babamın böyle tepkisi orada..orada işte dövmeçiler var, orada olmaz falan gibisinden bir tepkiydi ve abimi göndermişti görsün diye. Hani nasıl bir yer? Hani bil, şey gibi böyle hani, tasdiklemesi gerekiyor yani. Tamam olabilir. Burada durabilirsin demesi gerekiyor ama ben yaklaşık üç ay çalıştım orada ve sonra çıkmak zorunda kaldım. Çünkü hem okulum hem de iş çok zor oluyordu benim açımdan. Ama yani o anlamda çok büyük sıkıntılar çektim. İlk günümde..gün yani saatimi doldurmadan çıkmak zorunda kaldım. Yani eve geldim. Bir sürü tartışmalar filan ama tabii ki de en sonunda benim istediğim oldu (gülüyor). Yani ben çalışmak istiyorum dedim ve hani orada yani benim açımdan kötü olan hiçbir şey yoktu çalışmakta. Yani benim paraya da ihtiyacım olabilirdi, sorun bu değildi yani. Ben sadece çalışmak istiyorum ve böyle bir şey yapmak istiyorum. Nasıl olduğunu görmek istiyorum. Ve bunu çok direttim, çok kavga ettim. Artık ben gidiyorum filana kadar gitti yani. Bavulumu falan hazırladım artık. Hatta bir ay boyunca babamla konuşmamıştık ama yani ben bunu yapmak istiyorum, yaptığım bir şey de kötü bir şey değil yani. Çalışmak sadece bunu istiyorum ve yaptım yani bunu. Bunun nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Kötü bir şeyse de sonunda yine bunu kendim anlamak istedim. Başkasının söylediği bir şeyi yani direkt kabullenip evet bu kötü, bundan uzak dur demek, bana çok saçma geliyor. Aslında ben (gülüyor) iş ilişkilerimde çok böyle başarılı olabileceğimi düşünmüyordum ama bir de normalde çok böyle sert bir mizacı var. Ya da işte böyle insan ilişkilerimde çok fazla konuşan bir insan da değilim ama çok aslında güzel geçti yani. Hem çalıştığım yerdeki arkadaşlarımla çok yakındık. İşte sürekli iş dışında da görüşüyorduk ve gelen müşterilerden de aslında böyle bir tepki aldım. İşte ne kadar pozitif bir enerjiniz var diyen bile oldu (gülüyor) bana. Ama tabii böyle işte şey dönemleri çok zordu..bu hafta sonları çok zor geçiyordu. O da genelde askerlerin böyle geldiği bir zaman olduğu için hani onlarla ayrı uğraşmak zorunda kalıyordum ama çok böyle şey olmuyordu. Hani yani belli bir tavır takındığım zaman mı diyeyim? Hani böyle çok o laubali bir şeyi yürütemiyorlardı. Başta böyle yapsa bile sert bir tavır ya da ne bileyim hani direkt orada sesini kıstığım zaman direkt susabiliyorlar (gülüyor).

Biraz sömürüyordu diyebilirim yani her patron gibi. Yani ya aslında onun bir şeyi var..sıkıntısı şuydu. Tabii benim başıma gelmedi ama şu an çalışan arkadaşlarım, yani onlardan duyduğum kadarıyla, eşiyile birlikte bunu ortak yürüttükleri için aslında yani biraz daha nasıl desem işte kapalı giyinebilir misiniz gibi bir tepki ile karşılaşmış arkadaşlarım. Bunun neden olduğunu çok fazla aslında şey yapmak istemiyorum ama yani böyle bir şey söylemesi çok saçma geldi ve oradaki arkadaşlarım da tabii ki de buna tepki gösterdi. Hani biz zaten hani burada çalışsak da çalışmasak da giyim şeklimiz bu şekilde ve gelen müşteri olsun, burada çalışma ortamındaki arkadaşlarımız olsun hani bu bizi ilgilendirmiyor. Ben böyleyim gibi bir tavır takındığı için çok fazla aslında diretemedi.

İşe otobüsle gidip geliyordum. Her otobüs yolculuğum biraz olaylı geçiyor (gülüyor). Yani şöyle.. aslında karşılaşmak istemediğin birçok şeyle karşılaşıyorsun. Özellikle otobüs de böyle, ya sadece işe gidip gelirken değil de günlük yaşantıda da otobüsle gidip geldiğim için gördüğüm pek çok şey var aslında yaşadığım. Birkaç sefer böyle taciz olayları filan bizzat yaşadım veya işte bir başkası yaşadı hani. Ve biraz aslında, yani aslında toplumun nasıl bir bilince sahip olduğunu oradan bile görebiliyorsun. Çünkü toplumun her kesiminden insanlar var orada ve en son yaşadığım bir olayda ise bir yani kadın tacize uğradığımı söylüyor otobüste ve kimse kadına inanmıyor. Yani ya da işte adamın böyle senin ellenecek halin mi kalmış gibisinden sözlerini bile otobüsteki insanlar- genelde erkekler- gülerek karşılayabiliyordu. Yani hatta birisi çıkıp işte "biz ablanın deli olmadığını ya da işte aklının yerinde olup olmadığını nereden bilelim?" sözü bile söyleyebiliyor. Yani bir kadın tacize uğradığında aslında ilk başta yani tacize uğradım diye bir erkeği bile şey yapması gerekiyor, hani ikna etmesi gerekiyor. Ben tacize uğradım. Yani baktığın zaman görülüp veya görünmemesi bence hiç mühim değil. Çünkü zaten adamın söylemleri tam o ağız yani tam bir sapık! Tacizci ağzı. Senin ellenecek yerin mi kalmış? Senin ellenecek yerin olsa, elleyeceksin yani. Baktığın zaman ve hiçbir erkek hatta..bu laftan sonra güldüler ve kadınların yani kadınlar sesini çıkardı, erkeklerden ziyade. En son hani kadın yalvararak "indirin şu adamı" dediğinde şoförün hiç takmadığını gördüğümde ben direkt 155'i aradım. Hani arıyorum diye de hoparlöre falan verdim, adamı o şekilde indirdiler. Yani bir taciz olayında bile aslında bu kadar dayatmana rağmen seni kaale almamaları bile o kadar acı bir durum ki ben de yaşadım böyle bir olayı hani. Annemin bile yaşadığını gördüm hani ve basit çözümler aslında baktığında. İşte iğne batırma falan. Artık annem her otobüste bindiğinde yanında iğne taşıyordu mesela. Böyle bir şeye gerek olması bile o kadar acı bir durum ki aslında. Ve hani sen ne yapıyorsun? Ya da ne bileyim işte böyle bir tepki gösterdiğinde filan adam aslında biliyor yalnız olmadığını, yani zihniyet olarak gerçekten erkekler bunu biliyor yalnız olmadığını ve hani kendini oradan aklayabileceğini düşündüğü için sanki çok normal bir şey yapıyormuş gibi bunu normalleştirebiliyorlar. Ve dediğim gibi yani tacize uğradığın

zaman ilk başta karşı, yani hem karşıdaki hem oradaki topluluğu ikna etmen gerekiyor sanki ve bilmiyorum. Bu durum aslında bir an önce değişmeli (gülüyor).

Sonra..ya ben ruhsal açıdan biraz sıkıntılı bir dönem geçirdim. İlaç filan kullandım. O yüzden çok fazla evin içinden, evden çıkan bir insan değildim. Böyle sürekli günümü uyuyarak geçiriyordum. Ama bir aslında üniversitede böyle bir, bir kadın örgütüyle yakınlaşma sürecim oldu. Evde olmadım yani. Genellikle evde geçiriyordum ama onun dışında bu örgütteki arkadaşlarımla biraz hani vakit geçiyordum. Ya da onların aktivitelerine katılıyordum. Aslında baktığın zaman biraz da o şekilde kadın üzerinden bir bilinçlenme yaşıyorsun. Ama ben kendimde bir kadını evet ama yani kendimle ilgili aslında asıl şeyleri yine de hani bu şekilde biraz daha neyin doğru, neyin yanlış, kendim tabii yine karar vererek öğrenmiş oldum. Bir bakıma bu da bakış açımı değiştirdi yani. Ya mesela atıyorum lisedeyken de tacize uğradım, üniversitedeyken de ama lisedeki böyle hani daha çok bi ses çıkarmadan hani oradan uzaklaşarak hani ben uzaklaşmam gerekiyor gibi düşündüm ama şu an öyle değil. Yani böyle bir durum yaşasam kesinlikle muhtemelen ağzımı, yüzünü dağıtırdım diye düşünüyorum (gülüyor).

Ben bunun dışında kazılara gittim. Kazılar biraz daha sıkıntılı oluyordu. orada ilk kazımda yine tabii bir böyle bir süreçten sonra arkadaşlarla yakınlaştığım için hani böyle yine birlikte gezmeler ya da ne bileyim işte birlikte filim izlemeler bile hocalar, hocaların gözünde bile böyle biraz tuhaf algılanıyordu açıkçası. Ve ben ilk kazı stajımda bir arkadaşımın, bir hocanın tacizine uğradığını da aslında yani ben bakış olarak ve davranış olarak bunu seziyordum ama arkadaşım bunu bana söyleyene kadar çok şey yapmadım ve bana söylediğinde hani bunu söyleyelim direkt. Hani ben senin arkanda dururum ama tabii ki de o hani işte hoca statüsünün, statüsünde olduğu için çok böyle dile getirmek istemedi. Ben de açıkçası hani arkadaşım çok dile getirmek istemediği için çok da bir şey yapamadım. Sadece ben senin arkanda dururum, hani ben kesinlikle sana destek veririm. Gitmemiz gerekiyorsa da gideriz çok önemli değil hani. Ama yani o süreç biraz sıkıntılıydı. Onun dışında tabii bir de işçilerle olan problemler vardı. Yani orada hem o hocanın işçilerle olan davranışları çok sıkıntılıydı yani sen bir insan çalıştırıyorsun ama orada öyle bir tavır takınıyor ki aslında karşıdaki bir insan değilmiş gibi hani 7/24 saat çalışmasını bekliyor ve ağzından çıkan sözler hani o kadar kötüydü ki sanki dediğim gibi bir insana sanki bunları söylemiyor da çok farklı bir canlıya bunu söylüyormuş gibi. Ya da işte işçilerin, özellikle erkek işçilerin bizi takmaması gibi. İşte hani böyle normalde hocam demeleri gerekiyor ama işte erkeklere hocam deyip bize sadece adımızla seslenmeleri ve sonrasında böyle belli sosyal medya platformlarından bizi ekleyip bildiğin taciz niteliğinde sözleri falan. Aslında o bakımdan çok sıkıntı yaşadım. Diğer kazı yerimde de aynı şekilde ama gittiğimiz yerler baktığımız zaman çok

taşra yerler. Orada yine belli bir kafa olduğu için bir yerden evet mücadele etmeye çalışıyorsun. Yani hani ben de varım demeye çalışıyorsun ama bu şekilde büyütüldükleri için mi diyeyim artık ne diyeyim hani artık bu bir..ki bunların çoğu üniversiteye giden aslında insanlardı ve ona rağmen bu şekilde davranıyorlardı. Ama sanırım üniversiteye gitmeyle de bir alakası yok. Direkt kafada bittiği için artık bir yerden sonra bir an önce gideyim kurtulayım şeyindeydim, kafasındaydım.

Şu an KPSS'ye çalışıyorum ama KPSS sürecinden sonra işe başlamayı düşünüyorum yani iş aramayı düşünüyorum. Ya aslında kendi bölümümle ilgili çok umudum yok. Çünkü çok yüksek bir puan almam lazım ki çok yüksek puan alsam da mülakat gibi iğrenç sistem olduğu için hani atanır mıyım? Atanmaz mıyım? Çok bir ümidim yok, bilemiyorum ama en azından böyle garantili bir işim olsun istiyorum. Bilmiyorum kendimi biraz garantiye almak istedim. O yüzden böyle bir işe giriştim yani. Mülakatları..ben şu ana kadar hiç girmedim ama araştırdığım kadarıyla işte belli bir kurul var ve onun önüne çıkıp sana sorular soruyor ve sorduğu sorular çok alakasız şeyler de olabiliyor. Ya da bölümünle direkt ilgili şeyler de olabiliyor. Ama ben bir haber okuduğumda mesela KPSS' den 90 üstü puan alan, yani birinci olan iki kişi mülakatta elenebiliyorlar ve bunu düşündüğüm zaman hani nasıl elendikleri biraz aslında hani düşündürücü bir konu. Yani çok saçma bir sistem döndüğü için orada ve tabii kamera filan da olmadığı için bulunduğu yer, sözlüye girdiğin, mülakata girdiğin odada aslında herkes istediği, kafasına göre davranabiliyor gibi bir sistem var yani. Sen orada hiçbir şekilde bir şey iddia edemiyorsun. "Ben evet her şeyi bildim" desen bile sonrasında yaşıntın veya düşüncenle ilgili bir sıkıntı çıkarabiliyorlar. Çünkü böyle bir şey twitter'da görmüştüm sanırım. Coğrafya öğretmenliği bölümünde gördüm. Birinci olan coğrafya KPSS'de birinci olan bir kişi mülakatta elenmişti ve bunu twitter'da dile getirince sonradan işte sadece farklı düşündüğü için hani, bunu da çok ön plana çıkartıp bu aslında böyle bir insan, işte ne bileyim ya da bu bizden değil gibisinden bir tavır takındıklarından çocuğun aslında böyle bir içeri düşme gibi bir durumu olmuş, oldu mu bilmiyorum ama öyle bir gözüne falan alınma durumu olmuştu sanırım, çok yanlış hatırlamıyorsam. Düşünce anlamında, bu particilik anlamında yani zaten şu an senden de biz..yani senden olmayanı işte hiç her yerde ez gibisinden bir düşünce olduğu için yani muhtemelen o çocuğun başına gelen de öyleydi. Çünkü aslında baktığımda şu an iktidarda olan partiyle çok aynı düşünceye sahip olmadığı için, çok çok farklı ya da işte iktidarı eleştirdiği için hemen direkt işte sen Fetö'cüsün ya da sen şöylesin gibi darbeye şey ..damgalanıp o şekilde damgalanıp, o şekilde lanse edilip direkt haksız duruma düşürebiliyorlar. Tabii gerçekten yani.

Ee, evet hatırlıyorum (gülüyor). Aslında lisede olmuştu. Ama lisede çok böyle aşık olma durumu gibi değil de, yani benden, bana karşı bir şeyler hisseden bir çocuk vardı ve ben yani o bölgeden

olduğu için tavırları, davranışları biraz çok böyle farklı olduğu için aslında çok böyle kabul edemiyordum kendisini ama sonrasında tabii bu duyuldu (gülüyor). Yani daha doğrusu, ben söylemek zorunda kaldım. Çünkü yani aslında bunun, bunun da bir taciz olduğunu o zaman fark edemiyorsun yani baktığın zaman hareketlerinin ama söyledikten sonra nedense sanki benim suçummuş gibi direkt işte hani babama söylemiştim o zaman ve babamın bana bakışı ya da ne bileyim bana kızması da çok tuhaftı aslında. Sonrasında tabii o öyle geçip gitti ama yani bilmiyorum ya da direkt orada bana sanki ben bir şey yapmışım gibi bana direkt kızması ya da böyle bakması biraz sıkıntılıydı ama böyle ilk aşık olma mı diyeyim artık ne diyeyim..ya da sevmeye üniversitede oldu. Yani..ya aslında düşünce anlamında yani düşünce olarak ya ilişkiye bakma tarzında çok fazla şey değildim böyle hani..aslında bir ilişkinin nasıl olması gerektiği hakkında da çok fazla bir bilgim yoktu açıkçası. Nasıl olması? Bir şey, bir şey gibi olması gerekiyor mu? Hani böyle bir düşüncem yoktu ama karşıdaki insanın şöyle olmalı, kesinlikle böyle olmalı, şunu da yapmalıyız, bunu da yapmalıyız..İnsan bir tavır olduğu için bu bir süre sonra beni rahatsız etti ve bitti. Yani hayat daha yaşanılabilir bir yermiş (gülüyor) gibi, böyle her şeye dayanabilirmişsin gibi. Ya her şey, böyle tüm böyle kötülükler sanki, tamam görüyorsun ama o kadar şey değil böyle artık çok göze mi batmıyordu ya da ne bileyim her şey daha iyi tarafından görme..görüyorsun yani bir şekilde. O yüzden bence aşık olma veya bir insanı sevmeye güzel bir şey.

Ya ben şimdi aslında çok..ya tabii gözlemlediğim kadarıyla yani bunu çok söyleyebilecek bir durumda değilim şu an ama yani öyle olduğumu düşünüyorum en azından. Ama biraz öğretilmiş bir şeyler var. Özellikle bu hani gerçi şu an yine oturduğum bölge, çok böyle taşra bölge olduğu için buradan baktığımda aslında tek insanların hayali işte şey..hemen birisini bulayım, işte şöyle olsun böyle olsun, işte evi de olsun, arabası da olsun, evleneyim" modunda olduğu için. Sanki evlilik değil de evcilik oynuyorlar gibi geliyor bana. Ki yakın zamanda çok yakın bir arkadaşım da evlenmişti ve daha çok iyi tanımadığı bir insanla evlenmişti. Ben kendi açımdan sorduğum zaman bence bir insanı her şekilde tanıman gerekiyor her anlamda. Çünkü bir yaşamı paylaşıyorsun. Tabii ki de bunu sonlandırabilirsin, o ayrı mesele ama hani yine de bir flörtleşme döneminin kesinlikle olması gerektiğini düşünüyorum. Ama şu an mesela o arkadaşım hani çok evliliğinde..yani aslında bunun büyük bir sorumluluk olduğunu ve kaldıramayacağını gördüğü zaman hani çok şu an kötü bir süreçten geçiyor. Ve ona hani şu an işte böyle yapma ya da ne bileyim ona destek olmaya çalışıyorsun aslında hani. Karşı tarafın da aslında nasıl hani kaldıramadığını ya da ne bileyim, böyle davranmasında bir sıkıntı olmadığını anlatmaya çalışıyorsun. Biraz daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun ama şu an dediğim gibi çok böyle öğretilmiş bir şeyler var yani kesinlikle. Hani şöyle olmazsan ya da işte bir böyle güzellik algısı var genelde. Hani kesinlikle böyle olmasan o seni beğenmezdi. Ne bileyim, kesinlikle böyle davranmamalısın,

kesinlikle böyle işte -atıyorum işte- yemek yerken böyle yememelisin gibisinden bir şey olduysan.. bildiğin şey böyle. Belli bir kalıptan çıkma bir şey var, durum var yani. Tabii hepsinde bu geçerli değil. Ben sadece gözlemlediğim kadarıyla, bulunduğum çevrede özellikle gözlemlediğim kadarıyla olanı söylüyorum. Aslında şu an hayatımda birisi var açıkçası ve aslında evliliğe bakış açım, böyle..çok şöyle olmalı, böyle olmalıdan ziyade hani kesinlikle her şeyi, her şekilde yapabileceğim ve her şeyi paylaşabileceğim bir insan olması dileğim. Çünkü yani bilmiyorum, evlilik o kadar çok şey gibi hani bu..buradaki gibi böyle çok işte yüceltilen bir şey olduğunu düşünmüyorum. Yani sonuçta birlikte de yaşayabiliyorsun ki, o arkadaş, şu anki hayatımda olan insanla iki, üç ay hani birlikte yaşamıştık. Ve hani evlilik gibiydi aslında baktığın zaman. Yani evlilik..tam olarak bunu neyin ayırdığını bilmiyorum..yani bir beraber yaşam veya evlilikle o yüzden çok fazla bir şey yani..bunun hakkında bir düşüncem yok açıkçası. Sadece dediğim gibi her şeyi yapabileceğim veya her durumda her şeyi paylaşabileceğim kesinlikle ya da ne bileyim kesinlikle her şekilde güvenilebileceğim bir insanla olmasını sadece istiyorum.

Ve aslında burası küçükken işte o bahsettiğim taşra mahallenin bir benzer yeri. Çünkü hep oradan, orada olan insanlar burada. Gecekondu mahallesinde yaşadığımız için tabii orada bir yıkım sürecimiz gerçekleşti ve devlet bizi burada bir dağın başındaki bir yere attı. Attı diyorum çünkü bildiğin tecrit bölgesi gibi zaten. Yani o yüzden kafa aynı hatta daha muhafazakâr kesimin olduğunu söyleyebilirim. Çünkü eski mahallemde en azından arkadaşlarımla çok rahat dışarı çıkabiliyordum yani yürüyebiliyordum, yürüyüşler yapabiliyordum gece ikiye, üçe kadar ama burada öyle bir şey de mümkün değil. Hem çevrenin böyle bakışları beni çok rahatsız ettiği için hem de gerçekten çok tuhaf diyeyim..yani normalde aslında bu tarz şey düşünce anlamında söylemek, kalitesiz insan derim ama (gülüyor) şu an tuhaf diyeyim. Hani rahat yani sürekli böyle karşılaştığım için..ya rahat olmadığım bir yerde yaşadığım için çok fazla şey yapmıyorum. Hani gece yürüyüş ya da normal yürüyüşü çok tercih etmiyorum açıkçası. Yani evden dışarı bile çıkmıyorum diyebilirim yani bir tek markete falan gidiyorum. Bir de beni delirtiyor. Mesela dün markete gittim. Birisinin konuşmasına denk geldim ve beni çıldırttı yani. Bildiğin yani dokuz, on yaşlarındaki bir çocuk evlilikten bahsedebiliyordu mesela. Ve işte annesi sen zaten evlisin senin zaten bir işte..evlenecek bir şeyin... hani bir model belirlenmiş zaten aile tarafından. Hani bildiğiniz sübyancılık yani başka bir şey değil. Ya da ne bileyim işte buradaki kadınlar çok rahat dışarı çıkamıyorlar açıkçası. Hani böyle işte eşim ne der? Öyle bir muhabbet döndüğü için ya da en basiti benim işte çok yakın olduğum bir arkadaşım da burada oturuyor. Onunla burada işte..o da bir erkek ve burada yürüdüğüm zaman bana bir teyzenin yaklaşıp "kız mısın?" filan dediği bile oldu (gülüyor) yani. Çok şey yani, tuhaf. Yani gerçekten normal şartlarda söylemeyecek şeyleri nasıl söyleyebilecek, nasıl böyle büyük bir cesaretle söyleyebildiklerini aklım almıyor. Kesinlikle

almıyor. Ya daha önce hiç böyle bir tepki ile karşılaşmamışlar ya da bilmiyorum bu rahatlığı kendilerinde buluyorlar yani. Öyleyim veya değilim yani. Bu seni ilgilendiren bir durum değil açıkçası. Ya bunu sorabilmesi bile büyük bir cesaret gibi geliyor bana yani. Yani mahalle daha çok dediğim gibi taşradan yani o gecekondulu mahallelerinden gelen insanlar ve meslek olarak, meslek olarak da daha çok böyle işçi gruplarının olduğu..işte inşaatta çalışan ya da işte mağazada çalışan filan insanlar var. Ve dediğim gibi çok muhafazakâr bir yer. Yani burada herkes aslında bir şeyi böyle göstermeye çalışıyor ve özellikle bundan çok rahatsız olduğumu söylemek istiyorum. Yani ben kendi inancımı bu kadar çok milletin gözüne batırarak yaşamıyorum. İnsanların da bu şekilde yaşamasını istemiyorum çünkü beni rahatsız ediyor. En basiti hani şurada temel ihtiyaçlarından birisi market mesela. Market biraz uzakta ve zaten genelde burayı hep yaşlılar oluşturuyor. Gençler çok fazla yok. Hep yaşlı kesim var burada. Aslında biraz o kafayla da yönetiliyor gibi bir şey. Hep onların istedikleri oluyor veya ne? Şuraya bir market yapın dediğimizde ilk öncelik cami oluyor mesela. Cami de yani bir şey yiyebilirmişiz gibi yani bilmiyorum..normal günlük yaşantını geçirebileceğin şeyler değil. Önceliğin olan şeyler dışında böyle çok saçma sapan istekleri olabiliyor. Hatta işte dediğim gibi yani çok rahat bir arkadaşımı evime getiremiyorum. Bu erkek olsun, kız olsun. Çünkü..mesela bu şey zamanında da durakta filan beklediğimde sırf makyajlıyım diye bir teyzenin hepimiz cehennemde yanacaksınız demesini de anlayamıyorum. Yani bu tarz bir kafa var. Ya da ne bileyim, hiç ihtiyacı olmadığı halde sürekli böyle kendini öyle gösteren insanlar var. Gözü her anlamda aç bir insan yani bu biraz kötü bir tablo olabilir ama gerçekten artık bu şekilde olduğu için bunu söylemek istiyorum yani. Her anlamda biraz doymak bilmeyen bir kesim var yani burada. Ben aslında tabii o mahallemi daha çok severim çünkü doğup büyüdüğüm yer ama yani yine de gecekondunun birtakım zorlukları olduğu için de çok fazla kalmak istemiyordum açıkçası. Buraya taşındık. Ben aslında buraya da gelmek istemiyordum ama bizimkiler yani ailem burayı tercih etmek istedikleri için çok fazla bir şey diyemiyorum ama bütün cefasını ben çektim gibi bir şey. Çünkü babamda araba vardı. Hani annem zaten dışarı çıkmıyordu çok fazla. Ben sürekli otobüsle gidip geliyordum ve bir buçuk saat yol çekiyordum. Ve yani dediğim gibi o otobüsteki insanları da gördüğünde aslında tam olarak buranın yapısını da görüyorsun ve bu çok rahatsız edici bir durum. İstemediğin bir yerde yaşamak zorundasın. Kesinlikle rahat hareket edemediğin bir yerde yaşamak zorundasın. Rahat giyinemediğin bir yerde yaşamak zorundasın. Ve böyle bir yerde yaşamak istemiyordum ama gecekonduya göre biraz daha konforlu bir yer tabii ki. Aslında devletin bunu biraz da kullandığını düşünüyorum. Çünkü çok böyle durumu, geliri iyi olmayan ve orta seviyedeki bir insanın hani başka bir çaresi yok. Yani ya borçlandırılıyorsun ya da işte birkaç senede kurduğun emeğin, verdiğin emek boşa atılıyor. O yüzden mecburen buraya gelmek zorunda kaldık ama ben dediğim gibi bu süreçte çalıştığım için çok fazla müdahil olamadım. Hani bu taşınma durumlarında filan. Ve ilk geldiğimizde burada kimseler de yoktu

açıkçası. Sonradan tabii böyle biraz çevre oluşmaya başladı, insanlar gelmeye başladı. Öyle yani. Buranın aslında çok fazla..hani insanlarla çok öyle iç içe olmadığım için, çünkü olmak istemiyorum, hani o yüzden çok fazla bir şey diyemeyeceğim burası hakkında yani.

Ben arkadaşlarımla daha çok işte Seğmenlere gidiyorduk. İşte orada böyle biraz vakit geçiriyorduk. Kafe, yani Kızılay'da zaten her yer kafe, gidecek (gülüyor) çok bir yer yok açıkçası. İşte o kitap kafeler veya işte barlar, publar falan oraya gidiyorduk. Ya da okulda genellikle vakit geçiriyorduk. O bile yetiyordu aslında hani. Üniversite yıllarını, kıymetini bilememişim. Herkes bunu bana söylüyordu. Bitince çok pişman olacaksın diye ama gerçekten öyle. Öyle yani çok fazla bir yere de gitmedim. Ya da bir arkadaşım, başka bir şehirden arkadaşım geldiği zaman Ankara'yı böyle gezdiriyordum. İşte bazen Mogan'a falan gidiyorduk ya da Eymir'e gidiyorduk. İşte o zaman da hep Eymir'e gidiyorduk. Öyle, o şekilde vakit geçiyorduk. Normal iş arkadaşlarımla daha çok işten sonra gidebileceğimiz zaten hani..normal böyle Kızılay sokaklarında yürürken ya da işte böyle kafe, pub tarzı yerlere gideceğiz. Gittiğimizde öyle yani sohbet edip, muhabbet edip, bir şeyler içip kalkıyorduk zaten. Ama üniversiteden arkadaşlarımla daha çok böyle sınavlara çalışmak..çalıştığım için kitap kafelere gitmeyi tercih ediyorduk ya da kütüphanelere.

Ben İstanbul'da da yaşadım. İstanbul'da da okudum. Burada da okudum. Ben Tevfik İleri'de okudum üç sene. O yüzden aslında merkezdeydim aslında. O zaman böyle biraz yani Kızılay'da olduğum için bir tek Kurtuluş Parkı'nda falan böyle biraz geziyordum. Kızılay'a da çok fazla gitmişliğim yoktu. Bu kadar yakın olduğunu da bilmiyordum hatta. Çok çok küçükken, abimle işte bir merkeze indik ama sonrasında ben sanırım bir sınav gibi bir şeye girdim. Çok hatırlamıyorum orasını ama sonrasında işte beni burada bekle, hani orada arkadaşı vardı, orayı göstermişti. Beni burada bekle tamam mı demişti. Ben de işte o sırada çok böyle hani çevreye filan baktığım için dikkat etmemiştim. Sonrasında tabii aslında bekle dediği yerin orası olmadığını anlayınca kayboldum (gülüyor), ağlamaya filan başlamıştım ve sonra işte böyle hani oturduğumuz yerin otobüsünü filan bildiğim için işte durdurup, -hiç param falan da yoktu üzerimde- böyle salya sümük ağlayarak beni bırakır mısınız falan demiştim (gülüyor). Ama o zaman bile çok böyle şeyim yoktu. Küçükken de hatta..sürekli böyle dalga geçerler. Şey..abimin arkadaşı bir sefer bize gelmişti. Abimin yanına götürecekti beni. Anneme işte gizlice bu beni kaçırmamasın falan gibisinden böyle laflar etmişim. Ya da otobüsteyken bile tedirginlik yaşıyorsun aslında yani. Böyle geçti.

Yani daha güvenilir bir yer olarak hatırlıyorum ya en azından. Çok böyle dikkatimi çeken bir şey olmamıştı ama tabii bizim okuldaki birkaç etkinliğimizde..sporla ilgili..orada geçtiği için hani gayet oynayabileceğimiz, rahat ettiğimiz bir yerdi. Ama tabii ki şimdiki haliyle asla Kurtuluş

Parkı'na gitmem (gülüyor). Yani çünkü, çünkü çok fazla gereksiz insan olduğunu, gereksiz demeyeyim de yani bir başka insanın yaşamına saygı gösteren insanlar olduğunu düşünmüyorum. Direkt zaten eğer, -ki bir ara, bir arkadaşım ile gitmişim; bir kız arkadaşım ile oturuyorduk böyle işte o havuz kenarında. Ve direkt hani yanımızda bir tane çocuk gelip çok rahat böyle saçma sapan muhabbetler etmişti. Ve biz hani sözlü münakaşaya girdikten sonra hani biz kalkıp gitmiştik. Çünkü çok yani saçma bir durumdu yani yine de aynı cesaret yani. Bu nereden buluyor bu cesareti dediklerimle aynı özellikte bir insandı yani. Ki çok fazla sözlü münakaşaya da girmek istemiyorsun aslında. Çünkü belli bir bakıyorsun bir yerde, hani yok anlamayacak, diyorsun. Kafa belli hani. Hiç uğraşma, nefesini tüketmeye değmez yani deyip kalkıyorsun.

Ben Kızılay'a çok fazla gitmedim ya, Kızılay'ı çok fazla hatırlayamıyorum açıkçası. Sadece bir işte bu oyun yerleri falan var, bir oraya gitmişimdir. Onun dışında, asıl Kızılay'la böyle çok içli dışlı olmam sanırım lisede oldu. Lisede de genelde işte arkadaşlarımızla filan sinemaya gidiyorduk, yine onlarla da kafeye gidiyorduk ya da işte ne bileyim, işte Dost'a falan gidiyorduk. Dost Kitabevi'nde filan. Ya da işte dershanemiz oluyordu. Ona gidiyorduk. Kızılay aslında şöyle.. lisedeyken böyle biraz daha canlı bir sokak vardı. Yani her yerden böyle müzik sesleri falan geliyordu. Ne bileyim, sokak müzisyenleri filan vardı. Daha böyle bir cıvıl cıvıldı aslında ama şimdi öyle değil. Ankara gri bir şehir bana göre. İyice böyle grileşti gibi. Çünkü hiçbir canlılık yok bence. Şey bile çok güzeldi mesela. Ben işten çıktığımda dokuz buçuktan sonra bu şeyler geliyor ya hani böyle bir şeyler satmak için..işportacı mı diyorlardı ona? Stant kuruyorlar. Onların şeyi bile çok güzeldi. Yani her yerden bir ses gelmesi veya o sokakta böyle dolaşmak..bilmiyorum. O bile güzeldi ama tabii ki de şu an dediğim gibi zaten gri bir şehirdi, iyice grileşti de yani. Çünkü hiçbir şekilde ya yaptığın bir şey sana bir zevk vermiyor..bana göre yani. Ki Seğmenler bile şu an öyle yani. Önceden Seğmenler'de o kadar çok insan olduğunu..çok yoktu ama şimdi mesela gittiğim zaman yani burada söylediğim bir şeyi yandaki insan çok rahat dinleyebiliyor (gülüyor). Yani o yüzden oturmak istediğim bir yer de değil açıkçası. Ve dediğim gibi o canlılığı yok. Çünkü sürekli gidip aynı şeyi yapıyorsun aslında. Önceden tiyatroya çok fazla gitmezdim. Bu süreçte sinema yerine tiyatroyu tercih ediyorum. Bir tek zevkim o şu an. Tiyatroya gidiyorum ya da işte bir konser falan olduğunda gitmek istiyorum ya da kitap fuarı olduğunda. Ama onun dışında yani her şey aynı veya nasıl desem, eskisi gibi olmadığı için o canlılık ya da ne bileyim o güzellik mi diyeyim? Hani insana böyle neşe veren bir tarafı olmadığı için çok fazla tercih etmiyorum. Çünkü yani evde oturmak benim için daha böyle yaşanılabilir bir hayat yani. Çünkü dışarıda çok dediğim gibi hani farklı bir şey beklemiyor beni. Yani bir kere de insanları böyle biraz köreltmeye yönelik bir durum var bana göre. Yani nasıl söylesem, yani önceden insanlar böyle biraz daha, daha rahat giyinip, ne bileyim rahat takılmak mı diyeyim, hani rahat davranabiliyordu en azından. Ya da ne

bileyim işte bu müzik durumları olsun..işte aktivite olarak söylüyorum. Bunlar olsun..ya bir eylem görmek bile benim için bir şeydi. Çünkü Ankara'nın zaten yapısında bu var yani. Ankara denince aklına gelebilecek çok az şeylerden bir tanesi aslında herhalde. Ama şimdi yani Kızılay bile benim için çok tehlikeli bir yer açıkçası. Çünkü bundan bir sene önce sanırım, Kızılay'da sanırım kitap almıştım ya da..kitap almıştım evet. Abimin iş yerine doğru gidiyordum ve bir gitmeden hani bir oturup dinleneyim, bir sigara içeyim dedim ve (gülüyor) hayatımın en kötü kararını verdiğimi..alt tarafı bir sigara içmek. Çünkü..ki zaten o süreçte bu şey..heykelin orada bir polis ablukası var zaten, onun biraz daha ilerisinde, bu ayakkabı boyacılarının olduğu yerde oturma bankları var. Ben oraya oturdum ve sigara yaktım. Telefonumla uğraşıyordum ve yanıma bir adam oturdu ve oturması..yani o kadar dibime oturması gerekmiyor. Çünkü yani diğer tarafa da oturabilir. Ama bilerek oraya oturduğunu anladığım an tamam diyorsun, bir şey çıkacak bundan diyorsun ki onu düşündüm de açıkçası. Ve sonra böyle biraz bekledikten sonra "insanlar hakkında ne düşünüyorsunuz hanımefendi" dedi bana. Ben hiç cevap vermedim yani konuşmak istemedim ve sonra tekrar aynı soruyu sordu. Ben tekrar cevap vermedim. Sonra hanımefendi diye bağırmağa başladı. Ben de en son şey dedim. Benden uzak durur musun ya dedim. Hani ondan sonra ben onu söyledikten sonra ben insanlar hakkında önceden çok iyi şeyler düşünüyordum ama şimdi asla öyle şeyler düşünmüyorum. Bence insanlar çok kötü. İşte sonra bir kız, yani kadından bahsetti. Ya muhtemelen birlikte olduğu ya da sevdiği mi diyeyim, taktığı mı diyeyim, artık sevdiği de diyemiyorum çünkü öyle bir insanın o sevme algısını da düşünemiyorum da. İşte ondan bahsetmeye başladı. Ben dedim ki ya şurada gerçekten..içimden diyorum ki şurada bir sigara içecektim yani. Neyse sonra kalktım ve gitmeye başladım ama eli böyle şeydeydi..hani sanki göğsünde yani mont giymişti ve biraz fermuarı açıktı. Bir eli göğsünün oradaydı ya sanki bir şey çıkartacakmış gibi. Bi de insan korkuyor yani haliyle ve bir beş, on metre ya da yüz metre diyeyim. Hani onun şeyinde..gerisinde polis var ve adamlar bundan korkmuyor ve zaten niye korkmadıklarını da anlıyorsun aslında baktığında da ama şey yani yine de insan böyle şey yapıyor hani ya nasıl ya diyebiliyor ve ben çok korktum açıkçası. Hemen oradan uzaklaştım ve arkamdan bağırdı, "hepiniz bedelini ödeyeceksiniz" diye. Hiçbir şekilde tanıştığım bir insan değil. Yani oturduğum yerde yanıma gelen ve saçmalayan bir insandı. Ama mesela Kızılay gibi yerde yani. Ki önceden insanların böyle şeylere tepki de verdiğini görüyordum. Ama şu an hiçbir şekilde böyle bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ya yanında birisini öldürseler böyle bakıyorlar yani. Gerçekten böyle kendimi güvende hissetmiyorum açıkçası. O yüzden ev daha güvenilir geliyor (gülüyor). En azından bildiğim bir ortam.

Yani aslında biraz böyle neyden cesaret aldıklarını da anlıyorsun yani. Çünkü hiçbir şekilde adam akıllı bir cezası yok. Ya da ne bileyim, zihniyet olarak yani. Sadece onlardan birisi orada belki. Ya

önümüzden geçen birçok insan da o zihniyete sahip bir insan, bunu bilemiyorsun. Ses çıkarmıyorlar. Yani artık "bize alışın" der gibi bir tavır takınmıyorlar. "Bize alışmak zorundasınız" gibisinden ama tabii ki de bunu kabul etmiyorum. Yani en azından rahat davranabildiğim, rahat gezebildiğim, rahat giyinebildiğim, yani rahat yemek yiyebileceğim..yani en azından kesinlikle şöyle yapmalısın, böyle yapmalısın denilmeyen bir yer ya da nasıl desem? En basiti, orada ben oturup sigara içeceğim. Yani ben beş dakikalık bir zevkim var orada, bunu bile yaşatmıyorlar. Benim için güvenlik çok kapsamlı bir şey aslında hani açtığın zaman. Yani orada yürüyebilmek bile bir şey aslında şu an yani..nasıl desem? Öncesine göre daha tedirgin olduğum bir durum. Gece de aynı şekilde. Özellikle geceleri yani o işten çıktığımda filan..tabii Kızılay çok şey değil ama otobüse bindiğimde..ya da mesela ben sırf bu yüzden dolmuş veya taksiyi tercih etmiyorum. Şu anki mesela oturduğumuz yer çok uzak. Baktığın zaman hani taksi çok rahat gidebiliyorsun ama yani burası da eve gelene kadar bir arazi olduğu için hani güvenemiyorum açıkçası ya da ne bileyim işte biriyle konuşmak zorunda..yani biriyle konuşuyormuşum gibi yapmak zorunda da kalmak istemiyorum. Çünkü istemiyorum ya bir başkası bindiğinde böyle yapmayacağını biliyorum. Keza dolmuş da aynı şekilde. Yani sırf bu yüzden bile evde çok tartışmışızdır. Hani eve geç gelme, hani insanlar şöyle, insanlar böyle ama insanlar böyle ise yani bilmiyorum..sırf bu yüzden hani şey yaptım diye..nasıl desem? Birkaç defa sefer böyle otobüste tartışmam olduğu için hani evde bile işte neden tartıştın filan gibisinden tepkisi ile karşılaştım ama yani baktığın zaman o karşındaki insan bu kadar cesaretli bir şekilde sana bunu gösterebiliyorsa, aslında biraz haddini bildirmen gerekiyor. Çünkü gerçekten sustuğun zaman veya işte "buradan uzaklaşmalıyım" dediğin zaman daha çok cesaretlendiklerini düşünüyorum. Çünkü onlar buna alışmış zaten. Hani zaten sesini çıkartamıyor dedikleri için böyle oluyor biraz da. Yani tabii o sigara içtiğim andaki orada sesimi çıkarmak isterdim ama düşündüğüm zaman yoldan geçerken suratına işte, durduk yere kezzap atılan ya da öldürülen kadınlardan birisi olmak istemedim açıkçası. Sadece uzaklaşmak istedim baktığın zaman.

Ya aslında hayalim daha yaşanılabilir bir yerde olmak. Ya şu an bulunduğum ülkeden hiç memnun değilim açıkçası. Yani hiçbir anlamda memnun değilim. Çünkü artık burada işler biraz saçma sapan bir hal almaya başladı benim açımdan. Dediğim gibi kendimi asla güvende hissetmiyorum ya da ne bileyim rahat hareket edemediğim, rahat, rahat düşünemediğim, bir de bir şeye rahat rahat tepki veremediğim bir yerde bile kalmak aslında bir yerde biraz cehennem gibi. Ya aslında kesinlikle seviyorum. Şu anda bulunduğum coğrafyayı da seviyorum. Ama insanlarına gerçekten artık tahammül edemiyorum. Hani her yerde bunlar vardır. Kesinlikle buna bir şey demiyorum ama bir başka yerdeki genelde..böyle çok giden arkadaşım oldu. Bir başka yer dediğim işte hani mülteci olarak işte Avrupa'ya giden arkadaşlarım falan..baktığın zaman o kadar..en azından

burada olduklarından daha mutlular. Daha yaşanılabilir bir hayatları olduğunu düşünüyorum. Yani burada hiçbir şeyin bir kıymeti olduğunu düşünmüyorum şu an. Hani KPSS çalışıyorum ki ondan önce akademisyen olmak istiyordum, yani dile çalışıyordum. Ama onun bile aslında hani yani çok saçma bir şekilde ilerlediği için şey yapmak istemiyorum, yani kalmak istemiyorum. Bu keza her alanda böyle. Yani eğitimde böyle, sağlıkta böyle. Yani geçen mesela bir arkadaşım ile konuştum yurtdışında ve orada bir arkadaşım, 30-35 yaşında sanırım. Tam şey..emin değilim ama. Hani o yaşa kadar hiçbir cinsel bir yaşamı olmadığı için doktorun mesela ona hani neden böyle bir şey tercih ettin, bu senin için çok tehlikeli dediğini ve bunu yani çok rahat bir şekilde söyleyebildiğini söyledi bana. Ama ben mesela burada bir kadın doğuma gittiğim zaman burada bile şey olarak ayrılıyorsun yani. Kadının işte..bakire kadınlar, işte bakire olmayan kadınlar olarak ayrılıyorsun. Bildiğin direkt ifşılıyorlar seni. Ya da ne bileyim işte gittim, sorduklarında evli misin, bekar mısın yerine bence cinsel hayatın var mı, yok mu denilmesi daha doğru. Ki bununla ilgili çok şey yaşadım ben. Hani haberim olmadan hamilelik testi yapıldı (gülüyor) mesela yani. Bilmiyorum çok..yani burada hiçbir şekilde yaşanılabileceğini düşünmüyorum artık şu an. Sadece şu anki şartlarımdan dolayı burada olmak zorundayım ama kesinlikle buradan çıkıp gitmek istiyorum.

Ya aslında benim sürekli böyle ağrılarım falan oluyordu yani. İltihaplanma vardı sanırım. Yani onu anlayabiliyorsun ve doktora gittim. Bir gençlik merkezi var. Bir normal işte hastane var. Normal hastane dediğim aslında hepsi normal hastane olması gerekiyor da kendileri böyle ayrıldıkları için o şekilde söylemek zorundayım. İşte o gençlik merkezinde 18 yaş altı veya işte bakire olanlar gidebiliyor. Ama diğerlerine bakire olmayanlar gidiyor ve ben gençlik merkezini tercih ettim. Ve orada işte doktor, direkt gittiğimde şikayetlerimden filan bahsettiğimde..bana zaten yüzüne bile bakmıyor konuşurken..o bile bence çok ayıp bir şey yani büyük bir hakaret bence. Çünkü ben burada sana derdimi anlatıyorum ve sürekli sözümü keserek derdimi anlatamıyorum açıkçası. Neyse birkaç tetkik verdi ve bununla ilgili bana hiçbir şey söylemedi. Ben normal kan ve idrar testi sanıyorum ama hamilelik testi yapılmış ki bunu sonradan öğreniyorum ve bunu teyzeme..hani teyzeme tetkiklerimi gösteriyorum. Teyzem hemşire benim. Ve o da bana işte neden bu kadın sana hamilelik testi yaptı filan dedi. Böyle bir tepkiyle sordu. Ben de hani bilmiyorum. Ben..haberim yok yani yaptığından. Hani burada bile beni bir zor duruma düşürme şeyi, teyzemin o zamanki tavrı filan çok bir tuhaftı yani. Hani beni bu, bu şekilde beni bununla karşılaştırıyor yani. Beni böyle bir şeye düşürüyor, çok saçma. Ya aslında çok bilindik şeyler ama bence uygulanmasında biraz sıkıntımız olduğunu düşünüyorum. Yani şu şekilde..bir başka insan, herhangi bir insan gelip senin ne yapman gerektiği, nasıl giyinmen ya da işte dediğim gibi nasıl olman gerektiği ile ilgili bir şey söylediğinde, bence kesinlikle onların gösterdiği aynı cesaret göstererek “ben böyleyim” ya da işte “ben böyle olmak istiyorum” diyebilmelisin ya da

senin hoşlanmadığın bir tavrıla..kim olursa olsun, bu bence ailen de olabilir, erkek arkadaşın da olabilir, arkadaşın da olabilir, hiç tanımadığın bir insan da olabilir. Kesinlikle hoşlanmadığın bir tavrıda veya kendini kötü hissettiğin bir tavrıda, kesinlikle tepki gösterilmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bu şekilde aslında hani "biz varız" ya da "ben varım" diyebildiğimi düşünüyorum. Diğer türlü, çünkü onlar var olmaya devam edecek.